

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam – Niderlandy) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko Halilowi Ibrahimowi Özçelikowi

(Sprawa C-453/16 PPU) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Europejski nakaz aresztowania — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Artykuł 8 ust. 1 lit. c) — Pojęcie „nakazu aresztowania” — Pojęcie autonomiczne prawa Unii — Krajowy nakaz aresztowania wydany do celów ścigania przez służbę policji i zatwierdzony przez prokuratora]

(2017/C 014/21)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strona w postępowaniu głównym

Halil Ibrahim Özçelik

Sentencja

Artykuł 8 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że zatwierdzenie, takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, przez prokuraturę krajowego nakazu aresztowania wydanego wcześniej, do celów ścigania, przez służbę policji, stanowi „orzeczenie sądowe” w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 383 z 17.10.2016.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam – Niderlandy) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego w odniesieniu do Ruslanasa Kovalkovasa

(Sprawa C-477/16 PPU) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Europejski nakaz aresztowania — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Artykuł 1 ust. 1 — Pojęcie „orzeczenia sądowego” — Artykuł 6 ust. 1 — Pojęcie „wydającego nakaz organu sądowego” — Europejski nakaz aresztowania wydany przez ministerstwo sprawiedliwości Republiki Litewskiej w celu wykonania kary pozbawienia wolności]

(2017/C 014/22)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Ruslanas Kovalkovas

Sentencja

Pojęcie „organu sądowego”, o którym mowa w art. 6 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW, z dnia 26 lutego 2009 r., jest pojęciem autonomicznym prawa Unii i ten art. 6 ust. 1 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się temu, by organ władzy wykonawczej, taki jak ministerstwo sprawiedliwości Republiki Litewskiej, został określony jako „wydający nakaz organ sądowy” w rozumieniu tego przepisu, a tym samym europejskiego nakazu aresztowania wydane przez to ministerstwo w celu wykonania wyroku orzekającego karę pozbawienia wolności nie można uznać za „orzeczenie sądowe” w rozumieniu art. 1 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299.

⁽¹⁾ Dz.U. C 383 z 17.10.2016.

Postanowienie Trybunału szósta izba z dnia 26 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Siderúrgica Sevillana SA (C-369/15), Solvay Solutions España SL (C-370/15), Cepsa Química SA (C-371/15), Dow Chemical Ibérica SL (C-372/15)/Administración del Estado

(Sprawy od C-369/15 do C-372/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej — Dyrektywa 2003/87/WE — Artykuł 10a — Metoda przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji — Obliczanie jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego — Decyzja 2013/448/UE — Artykuł 4 — Załącznik II — Ważność — Zastosowanie jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego do instalacji w sektorach narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji CO₂ — Decyzja 2011/278/UE — Artykuł 10, ust. 9 — Ważność)

(2017/C 014/23)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca/powodowa/wnosząca odwołanie: Siderúrgica Sevillana SA (C-369/15), Solvay Solutions España SL (C-370/15), Cepsa Química SA (C-371/15), Dow Chemical Ibérica SL (C-372/15)

Strona pozwana/Dругa strona postępowania: Administración del Estado

przy udziale: Repsol Petróleo SA BP Oil España SAU (C-371/15)

Sentencja

1) Ani z przepisów dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r., rozpatrywanych w świetle art. 15 ust. 3 decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, ani z decyzji Komisji 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady nie wynika, że przy ustalaniu maksymalnej rocznej liczby uprawnień do emisji gazów cieplarnianych Komisja Europejska wykluczyła emisje inne niż te, które należy przypisać wytwórcom energii elektrycznej.